

Камінна брила,
що рине в безвість —
кавалок болю.
Плането! Земле!
За жарти маю
свою недолю.
Оце кружляння
між днем і ніччю,
межи смертями
зоветься горем, зоветься щастям,
а ми — хортами
Господніх вловів.
Ми вовкодави
чиїх агоній?
Чийого сказу?